■ ประดิษฐ์ ภิญโญภาสกุล

E-Business Solution

E-Business กับเศรษฐกิจของประเทศ

บทบาทที่สำคัญต่อเศรษฐกิจ ในระดับประเทศและระดับโลก และยังมีความจำเป็นต่อการแข่งขัน ทางการค้าเสรีในระดับนานาชาติ

ต้องยอมรับว่า ทุกวันนี้อินเทอร์เน็ตได้เข้ามามีบทบาทในสังคมมากขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายมาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันอย่างแยกไม่ออก และทำให้ชีวิตของคนเรามีความสะดวกสบายยิ่งขึ้น ในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา มีเหตุการณ์ที่น่าสนใจเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตเกิดขึ้นหลายอย่าง เริ่มจากปลายเดือนมกราคม ที่แทค และธนาคารกสิกรไทย ได้ร่วมมือกันเปิดตัวบริการธนาคารมือถือ พอต้นเดือนกุมภาพันธ์ ในงาน BOI Fair 2000 เราก็ได้เห็นอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตมากมาย อาทิ ตู้เย็นอินเทอร์เน็ต โทรศัพท์อินเทอร์เน็ต และเครื่องเล่น MP3 สำหรับเล่นเพลงที่ดาวน์โหลดมาจากอินเทอร์เน็ต

ความสำคัญของอินเทอร์เน็ตไม่ได้หยุดอยู่เพียงแค่ระดับบุคคล หรือสังคม แต่ยังมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจในระดับประเทศ และระดับโลกอีกด้วย ในการประชุมเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum) ที่สวิสเซอร์แลนด์ เมื่อปลายเดือนมกราคมที่ผ่านมา ได้มีการอภิปรายอย่างกว้างขวางว่าเศรษฐกิจโลกในยุคใหม่นี้เป็น เศรษฐกิจอินเทอร์เน็ต รวมทั้งในการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (United Nations Conference on Trade And Development) หรือ อังค์ถัด ครั้งที่ 10 ซึ่งจัดที่บ้านเรา เมื่อกลางเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ก็ได้มีการพูดถึงความสำคัญของอีคอมเมิร์ซด้วยเช่นกัน โดยคาดว่าจะขยายตัวสูงกว่า 10 เปอร์เซ็นต์ของมูลค่าการค้าโลกทั้งหมดในอีก 2 ปีข้างหน้า แต่ปัจจุบันประเทศกำลังพัฒนามีข้อจำกัดในเรื่องบุคลากรที่มีความรู้ซึ่งยังขาดแคลนอยู่

ประเด็นหนึ่งที่หลายท่านได้หยิบยกขึ้นมาอภิปรายในการประชุมอังค์ถัดครั้งนี้ คือการที่โลกาภิวัตน์ ได้ก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างประเทศที่พัฒนาแล้ว และประเทศที่กำลังพัฒนา โดยประเทศมหาอำนาจได้ใช้การค้าเสรีเป็นเครื่องมือที่สร้างความได้เปรียบในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ แม้ที่ประชุมจะมีฉันทามติในการรับรองร่างปฏิญญากรุงเทพฯ และแผนปฏิบัติการกรุงเทพฯ ที่มีสาระสำคัญเน้นการทำให้โลกาภิวัตน์เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพต่อการพัฒนาของทุกประเทศก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติ การถ่ายทอดเทคโนโลยีให้ประเทศกำลังพัฒนายังมีข้อจำกัดด้านโครงสร้างพื้นฐาน จำนวนบุคลากร และข้อจำกัดในเรื่องเงินอยู่ จึงทำให้ต้องใช้เวลาอีกยาวนานทีเดียวกว่าจะถึงจุดที่เกิดความหัดเทียม

E-Business Solution

แม้การแก้ปัญหาเศรษฐกิจตามนโยบายของไอเอ็มเอฟจะทำให้เศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนาหลายประเทศในเอเชียเริ่มฟื้นตัวขึ้นมาบ้าง แต่ก็ได้ก่อให้เกิดปัญหาทางด้านสังคมตามมา ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากยุทธศาสตร์การพัฒนาของไอเอ็มเอฟได้จำกัดกระบวนการพัฒนาและนโยบายภายในของประเทศเหล่านั้น รวมทั้งประเทศไทยของเราด้วย โดยหลายฝ่ายได้ออกมาแสดงความเห็นว่า ความจริงนโยบายของไอเอ็มเอฟเป็นการทำลายและซ้ำเติมธุรกิจมากกว่าการฟื้นฟู ซึ่งหากไม่ได้แนวพระราชดำริ **"เศรษฐกิจแบบพอเพียง"** ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เศรษฐกิจของประเทศไทยก็คงไม่สามารถฟื้นตัวได้ถึงจุดนี้

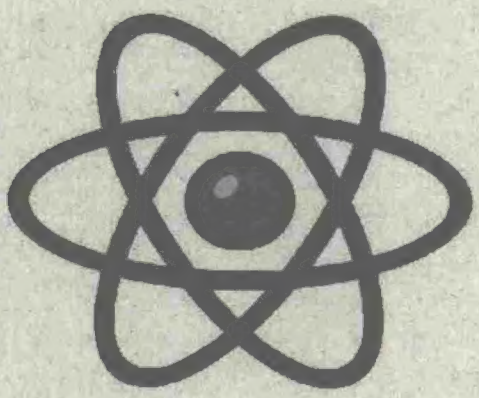

ตัวอย่างหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่า นโยบายของไอเอ็มเอฟอาจไม่ใช่สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับทุกประเทศ ก็คือการตัดสินใจของ ดร.มหาเธร์ บิน โมฮัมหมัด นายกรัฐมนตรีของมาเลเซีย ในอันที่จะไม่ดำเนินการตามนโยบายของไอเอ็มเอฟ ซึ่งแม้ในระยะแรกจะถูกโจมตีจากไอเอ็มเอฟเป็นอย่างมาก แต่ในวันนี้มาเลเซียได้พิสูจน์ให้โลกเห็นแล้วว่าสามารถฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็ว เนื่องมาจากผู้นำประเทศมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล สามารถเล็งเห็นว่า เศรษฐกิจโลกกำลังมุ่งไปสู่การทำธุรกิจโดยใช้ไอทีเข้ามาช่วย มาเลเซียจึงได้ตั้งเข็มทิศของประเทศไปสู่การเป็น ศูนย์กลางทางไอที (IT Hub) ของอาเซียน โดยสร้างโครงการ Multimedia Super Corridor เป็นสถานที่สำหรับส่งเสริมการทำธุรกิจมัลติมีเดีย ทำให้บริษัทต่างชาติเข้าไปลงทุนในมาเลเซียเป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังช่วยให้บริษัทขนาดเล็กในประเทศมีโอกาสทัดเทียมบนสิ่งอำนวยความสะดวกเดียวกัน

ประเทศเพื่อนบ้านของเราอีก 2 ประเทศ ที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาไอทีควบคู่ไปกับการพัฒนาประเทศคือ สิงคโปร์ และฮ่องกง สำหรับสิงคโปร์ นายกรัฐมนตรี โก๊ะ จ็ก ตง ได้ตั้งเป้าที่จะให้สิงค์โปร์เป็น Technopreneurship โดยได้วางนโยบายที่เรียกว่า First Class Economy First Class Home คือการสร้างระบบเศรษฐกิจของสิงคโปร์ให้อยู่ในระดับแนวหน้า ด้วยการสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการเข้ามาลงทุนโดยต่างชาติ ทำให้เกิดธุรกิจในประเทศขึ้นจากการร่วมทุนกับต่างชาติ และช่วยให้บริษัทในประเทศได้เรียนรู้เทคโนโลยีจากต่างชาติ ส่วนแนวนโยบายของฮ่องกงก็คล้ายกับมาเลเซีย คือมุ่งไปสู่การเป็นศูนย์กลางด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งเอเชีย (Cyber Port) เช่นกัน โดยได้จัดระบบการศึกษาใหม่ให้คนรุ่นใหม่มีทักษะด้านไอที และส่งเสริมการให้ความรู้ด้านไอทีกับภาคเอกชน

ประเทศไทยของเราในวันนี้ นับว่าล้าหลังเพื่อนบ้านอย่างสิงคโปร์และมาเลเซียอยู่มากในด้านการพัฒนา E-Business ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากการที่น้อยคนในรัฐบาลจะให้ความสนใจเตรียมนโยบายหรือแผนรองรับการพัฒนาธุรกิจทางด้านเทคโนโลยีอย่างจริงจัง แต่ก็นับว่ายังดีที่ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 เป็นต้นมา ท่านรองนายกรัฐมนตรี ดร.ศุภชัย พาณิชภักดิ์ ได้มอบหมายให้กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์ เป็นแกนนำในการดำเนินโครงการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อสนับสนุนการส่งออก และจัดตั้งเป็นเว็บไซท์ thaiecommerce .net ขึ้น ท่านรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ก็เป็นอีกท่านหนึ่งที่เป็นผู้มีวิสัยทัศน์ทางด้านไอที โดยเห็นได้จากการเป็นผู้บรรยายสำคัญ

E-Business Solution

ในงานสัมมนาทางด้านไอทีหลายครั้งตลอด 2 ปีที่ผ่านมา นอกจากนี้ในช่วงปีที่ผ่านมา ยังมีพรรคไทยรักไทยที่ได้ออกมาทำการประชาสัมพันธ์ชูนโยบายของพรรคที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านไอที ก็หวังว่ากระแสความตื่นตัวนี้จะแผ่ขยายไปถึงท่าน ส.ส. ทุกท่านในทุกพรรคนะครับ เพราะนอกจาก E-Business จะเป็นสิ่งที่จะช่วยฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศทางหนึ่งแล้ว ในระยะยาว E-Business ยังมีความจำเป็นต่อการแข่งขันทางการค้าเสรีในระดับนานาชาติอีกด้วย

ขอปิดท้ายด้วยเรื่องสืบเนื่องจากบทความของผู้เขียนในฉบับที่แล้ว เกี่ยวกับชื่อโดเมนภาษาไทย ที่ผู้เขียนสัญญาว่าจะรายงานความคืบหน้าให้ทราบ เมื่อวันที่ 25 มกราคมที่ผ่านมา ทางทีเอชนิคได้จัดสัมมนาเรื่องชื่อโดเมนภาษาไทย ที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ เพื่อสร้างความเข้าใจที่ตรงกันในเรื่องชื่อโดเมนภาษาไทย และเพื่อหาชื่อโดเมนภาษาไทยที่เหมาะสมสำหรับโดเมนในระดับบนสุด .com, .net, .org, .edu, .gov และ .th โดยได้เชิญทั้ง i-DNS และ ชื่อไทย.คอม มาเสนอเทคโนโลยีของแต่ละฝ่ายด้วย แต่ปรากฏว่ากลายเป็นการโต้แย้งระหว่างทั้งสองฝ่ายไป จนไม่ได้มีการออกเสียงเพื่อหาชื่อภาษาไทย ต่อมาเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ ทาง i-DNS ได้จัดแถลงข่าวเปิดตัวบริการชื่อโดเมนภาษาไทย โดยร่วมมือกับไอเอสพี 3 ราย ประกอบด้วย เคเอสซี ล็อกซ์อินโฟ และซีเอส โดยในระยะแรกจะให้บริการเฉพาะชื่อโดเมน .คอม ก่อน และรับจดชื่อโดเมนฟรีไปจนถึงวันที่ 1 พฤษภาคม และหลังจากนั้นจะเริ่มเก็บค่าบริการ ซึ่งขณะนี้ยังไม่มีการกำหนดราคาที่แน่นอน แต่ประมาณว่าจะอยู่ในช่วง 25-35 เหรียญสหรัฐฯ

อย่างไรก็ดี การที่มีผู้ให้บริการชื่อโดเมนภาษาไทย 2 รายในตลาด ที่ใช้วิธีการต่างกัน ทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางว่า น่าจะมีองค์กรที่เป็นกลางเข้ามาดูแลการจดชื่อโดเมนภาษาไทยไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนกัน และน่าจะมีการกำหนดมาตรฐานของชื่อโดเมนภาษาไทยระดับบนสุดขึ้นมาด้วย ทางชมรมไอเอสพีจึงได้จัดประชุมขึ้นเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ โดยได้เชิญทั้ง ชื่อไทย.คอม และ i-DNS เข้าร่วมเสนอรายละเอียดเทคโนโลยีของตนเองด้วย นอกจากนี้ที่ประชุมยังได้ทำการลงคะแนนเสียงเพื่อเลือกชื่อภาษาไทยที่เหมาะสมสำหรับโดเมนระดับบนสุด 6 ชื่อ ด้วย โดยมติของที่ประชุมในวันนั้น เลือกให้ .com = .คอม, .net = .เน็ต, .org = .องค์กร, .gov = .รัฐ, .edu = .ศึกษา, .mil = .ทหาร อย่างไรก็ดี ทางเนคเทคจะได้มีการประชุมเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อกำหนดชื่อให้เป็นมาตรฐาน ส่วนการที่เทคโนโลยีใดจะได้รับการยอมรับมากกว่ากันนั้น คงต้องให้ผู้ใช้หรือตลาดเป็นผู้ตัดสิน หากมีความคืบหน้าเกี่ยวกับมาตรฐาน ทางผู้เขียนจะนำมาเล่าสู่กันฟังต่อไป